

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sak/2/2022
Identifikačné číslo spisu: 1021201022
Dátum vydania rozhodnutia: 31. marca 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1021201022.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Mariána Fečíka a JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobcu): P. A., nar. XX.XX.XXXX, ghanská štátna príslušnosť, slobodný, bez vierovyznania, cestovný doklad č. X., toho času pobytový tábor Rohovce, právne zastúpený: Slovenská humanitná rada, o.z., Budyšínska 1, 831 03 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, so sídlom Pivonková 6, 821 01 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ČAS: MU-PO-293-33/2020-Ž zo dňa 22. apríla 2021, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 8SaZ/2/2021 zo dňa 17. septembra 2021, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti z a m i e t a.

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

I.
Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím č. ČAS: MU-PO-293-33/2020-Ž zo dňa 22.4.2021 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“) podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o azyle“) neudelil žalobcovi azyl a súčasne podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle neposkytol doplnkovú ochranu.

2. V skutkových dôvodoch rozhodnutia žalovaný uviedol, že žalobca dňa 13.11.2020 požiadal o udelenie medzinárodnej ochrany na území Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) z ekonomických dôvodov, za účelom práce, zarobenia peňazí a vzdelávania sa a tiež zo strachu z nenávisť rodiny kvôli tomu, že počas epileptického záchvatu spadol a zapríčiniť smrť dieťaťa a jeho tety. Na pohovore dňa 26.11.2020 uviedol, že v krajine pôvodu nebol členom žiadnej politickej strany, nevyvíjal žiadne politické aktivity, nemal problémy s políciou, armádou alebo inými štátnymi orgánmi. Obaja rodičia mu zomreli, keď mal 5 alebo 6 rokov, ujala sa ho teta, ktorá ho ako kresťanka nútila chodiť do kostola, hoci on v Boha neverí. Od detstva trpel stavmi, keď sa mu zatmelo pred očami a spadol a až v dospelosti zistil, že má epilepsiu, kvôli ktorej sa mu nedarilo nájsť ani prácu. K lekárovi alebo do nemocnice nešiel pre nedostatok peňazí, navštevoval však ľudového liečiteľa, ktorý mu odporučil rôzne bylinky. Niekedy v roku 2017, teta odišla na nákup, nechala ho doma samého so svojim dieťaťom, ktoré potom ako začalo plakať, zobral na ruky, dostal však epileptický záchvat a spolu s dieťaťom spadol na zem. Keď sa teta vrátila, našla ho ležať v krvi s mŕtvym dieťaťom. Do nemocnice, kde bol asi týždeň, ho odviezla polícia, ktorá prípad uzavrela ako neúmyselné zabitie. Teta ho však neustále obviňovala zo smrti dieťaťa ale aj jeho mamy, označovala ho za diabla a krikom zverbovala susedov, ktorí príbehli s palicami a nožmi. V mieste bydliska by ochranu polície mohol získať, ale za dlhodobú policajnú ochranu by musel platiť a na to nemal dostatok finančných prostriedkov. Preto sa rozhodol z rodnej obce odísť a usadiť sa v hlavnom meste krajiny Akkra, kde žil ako bezdomovec a žobral na ulici. S pomocou kňaza, s ktorým sa zoznámil, vycestoval s príslubom možnosti liečby epilepsie do Turecka, kde zistil, že ho oklamal a chcel ho len zneužiť. O poskytnutie medzinárodnej ochrany žiadal už v Grécku, jeho žiadosť však bola zamietnutá s poukazom na to, že pochádza z bezpečnej krajiny pôvodu. Do Ghany, z ktorej legálne vycestoval na ghanský cestovný pas e.č. X., platný do 03.07.2021 sa nevrátil a na území SR znovu požiadal o udelenie medzinárodnej ochrany.

3. Žalovaný konštatoval, že žalobca problémy so štátnymi orgánmi nemal, z ich strany neboli voči nemu prijaté žiadne akty perzekvačného charakteru, ktoré by zakladali azylovo relevantné dôvody, ktoré založil na obave o bezpečnosť pred svojou tetou. Hnev jeho tety po zavinení smrti dieťaťa, je v danej situácii možné považovať za prirodzený prejav a tento incident, ako ani reakcia jeho tety nijako nesúviseli s náboženským, politickým alebo iným prejavom žalobcu, a preto ani v kontexte s prípadnými nešťatnými aktérmi nezakladá relevantné dôvody na udelenie azylu v zmysle § 8 zákona o azyle. Žalobca nesplnil ani podmienky na udelenie azylu podľa § 10 zákona o azyle, za účelom zlúčenia rodiny, keďže nemá na území SR žiadnych rodinných príslušníkov s udeleným azylom.

4. Pri skúmaní splnenia podmienok pre poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR podľa § 13a zákona o azyle, posudzoval žalovaný reálnu hrozbu vážneho bezprávia, pri ktorej vychádzal z aktuálnych informácií o bezpečnostnej situácii v Ghane, so zameraním sa na región Ashanti a Veľká Akkra. Dospel k záveru, že napriek existencii trestu smrti (aplikuje sa len v krajných prípadoch a naposledy bol vykonaný v roku 1993), nebolo voči žalobcovi nikdy vedené trestné konanie, nebol zadržaný, zatknutý, ani väznený a nevykonával žiadnu činnosť, za ktorú by mu v prípade návratu do krajiny, takýto trest hrozil. V minulosti nebol vystavený ani mučeniu, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu, z krajiny pôvodu vycestoval legálne na platný cestovný pas a žalovaný vylúčil, že by mu v súvislosti s opustením krajiny v prípade jeho návratu takéto konanie hrozilo. Jeho prípadné obavy z tety, sú výhradne osobného a lokálneho charakteru a vyriešil ich už pred vycestovaním z krajiny, vnútorným presídlením do hlavného mesta Akkra. Vo vzťahu k reálnemu ohrozeniu na živote alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu, z dostupných informácií vyhodnotil, že Ghana je krajinou s dlhodobo stabilizovanou bezpečnostnou situáciou, neprebíha tu žiaden vnútroštátny či medzinárodný konflikt, ktorý by pre žalobcu predstavoval individuálnu hrozbu vážneho bezprávia. Ghana je aj podľa Nariadenia vlády SR č. 716/2002 Z. z., ktorým sa vydáva zoznam bezpečných tretích krajín a bezpečných krajín pôvodu považovaná za bezpečnú krajinu. Keďže žalobca nemá na území SR žiadnych rodinných príslušníkov s poskytnutou doplnkovou ochranou, nebolo mu možné ju poskytnúť ani podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle.

5. K možnosti udelenia azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle, si žalovaný od lekára pôsobiaceho v Pobytovom tábore v Rohovciach vyžiadala lekársku správu a informácie o zdravotnom

stave žalobcu, podľa ktorej je jeho zdravotný stav vyhovujúci, bez udania obtiaží, nie je pod dohľadom odborného lekára a ani nenavštevuje odborné ambulancie. Dňa 2.10.2020 absolvoval neurologické vyšetrenie so záverom suspektná epilepsia v anamnéze a podľa liečby a poskytnutých údajov, lekár vyslovil podozrenie na depresívny syndróm, avšak len na anamnestickom podklade. V poriadku boli aj krvné testy a RTG pľúc, žalobca užíva jedine antidepresíva. Na otázku prítomnosti epilepsie by podľa uvedenia lekára vyšetrenie EEG nemuselo byť konkluzívne, to znamená, aj keď by sa mu podrobil, nebolo by možné jednoznačne určiť alebo vylúčiť prítomnosť tejto diagnózy, bolo by to možné posúdiť len bezprostredne po prekonaní záchvatu a keďže k nemu počas pobytu v azylových zariadeniach nedošlo, nebolo možné diagnózu epilepsie objektívne stanoviť, čo korešponduje aj so správami lekárov z táborov v Grécku.

6. Žalovaný poznamenal, že aj keď je epilepsia neurologická choroba, v Ghane ju liečia psychiatri a tradiční liečitelia. Podľa informácií o krajine pôvodu, má Ghana jeden z najvyspelejších systémov zdravotnej starostlivosti v Afrike a to vďaka systému Národný systém zdravotného poistenia (ďalej aj „NHIS“). V hlavnom meste Akkra je veľa klínik, nemocníc a lekární a v krajine existuje niekoľko typov zariadení a centier s prístupom k psychiatrickej starostlivosti, pričom jedna zo špecializovaných psychiatrických nemocníc je aj v meste Akkra. Ešte v roku 2012 bola v spolupráci so svetovou zdravotníckou organizáciou spustená „Iniciatíva boj proti epilepsii“ a keďže tento projekt viedol k zvýšeniu pokrytia z 15 % na 38 % a v implementovaných okresoch bolo viac ako 2700 ľudí liečených prvýkrát, bol tento projekt v roku 2019 vyhodnotený ako úspešný. Správa MedCOI-BDA z februára 2020 aj na základe uvedeného projektu vyhodnotila zlepšenie prístupu k psychiatrickej starostlivosti, poukázala na to, že v psychiatrickej nemocnici v Akkre neexistujú čakacie listiny na liečbu a spolupráca medzi touto a inými nemocnicami je označovaná za celkom bezproblémovú. Financovanie psychiatrickej zdravotnej starostlivosti je podľa NHIS a správy MedCOI-BDA z februára 2020 bezplatné, ale lieky nie sú vždy k dispozícii, musia sa kúpiť mimo nemocnice. Žalovaný v zmysle uvedeného vyhodnotil, že úroveň starostlivosti je v Ghane dostačujúca, žalobca by mal v prípade návratu do krajiny niekoľko možností liečby a jeho zdravotný stav nie je natoľko vážny, aby spadol do kategórie ťažko chorých osôb, ktorých návrat do krajiny pôvodu by mohol predstavovať značné fyzické alebo psychické útrapy až smrť. Navyše v Ghane pôsobia viaceré mimovládne a neziskové organizácie, ktoré ponúkajú osobám s epilepsiou alebo psychickými poruchami pomoc a asistenciu. S odkazom na rozsudok NS SR sp.zn. 10Sžak/11/2020 zo dňa 18.11.2020 konštatoval, že situáciu žalobcu nemožno označiť za prípad osobitného zreteľa a poskytnúť mu azyl z humanitných dôvodov. Poukázal aj na informácie zo správy „Iniciatíva Boj proti epilepsii,“ z ktorej vyplýva, že viac ako 65 miliónov ľudí na svete trpí epilepsiou, z toho 270 000 v Ghane, čo len potvrdzuje, že prípad žalobcu nie je ojedinelý a vypuklý tak, že by mohol byť prípadom osobitného zreteľa.

II.

Konanie na krajskom súde

7. Dňa 17.6.2021 bola Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) doručená správna žaloba žalobcu, ktorou sa s odkazom na § 191 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „S.s.p.“), domáhal vynesenia rozsudku, ktorým by súd pre nesprávne právne posúdenie veci zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia.

8. V správnej žalobe uviedol najmä, že

- žalobcovu obavu o bezpečnosť v prípade návratu do Ghany žalovaný obmedzil iba na strach z tety a tento záver je nepresný, zjednodušujúci a opomína relevantné faktické okolnosti, ktoré bližšie popísal počas pohovoru a ktoré majú zásadný význam,
- žalovaný sa nevysporiadal s otázkou stigmatizácie a ostrakizácie osôb trpiacich epilepsiou a duševnými poruchami v Ghane a následne ani s tým, či psychicky chorí ľudia, vrátane ľudí trpiacich epilepsiou, tvoria sociálnu skupinu v zmysle príslušných ustanovení zákona o azyle. V uvedenom kontexte žalovaný vôbec neposudzoval, či bol alebo v prípade návratu do krajiny pôvodu by mohol byť prenasledovaný z dôvodu príslušnosti k tejto sociálnej skupine;
- žalobca sa nestotožnil so záverom žalovaného o nemožnosti udelenia azylu z humanitných dôvodov a poukázal na vyjadrenia Spoločnosti pre duševné zdravie v Ghane (MEHSOG), ktorá konštatuje, že

psychiatrická starostlivosť v krajine je nedostatočná, trpí značným nedostatkom vyškolených pracovníkov v oblasti duševnej starostlivosti, pretože pre 27 miliónov obyvateľov existujú iba tri špecializované nemocnice a 20-30 psychiatrov a zdôraznil, že v jeho prípade treba so všetkou starostlivosťou prihliadnuť na jeho zdravotné problémy a predvídať, aký život by ho čakal v prípade návratu do domovského štátu, keďže potrebuje stálu pomoc, ktorú mu však v krajine pôvodu nemôže poskytnúť žiadna jemu blízka osoba, pretože tam nemá nikoho, na koho by sa mohol so žiadosťou o pomoc a starostlivosť obrátiť. Mohol by sa domáhať jedine pomoci od štátu, z podmienok v zariadeniach na liečbu epilepsie a duševných porúch je však zrejmé, že náležitá zdravotná, psychiatrická a sociálna starostlivosť by mu poskytnutá nebola. Je preto zrejmé, že požiadavky na udelenie azylu z humanitných dôvodov spĺňa, nakoľko je osobou traumatizovanou a ťažko chorou a jeho návrat do krajiny pôvodu by mu mohol spôsobiť fyzické a psychické útrapy, prípadne až smrť;

- k neposkytnutiu doplnkovej ochrany žalobca poznamenal, že situácia ľudí trpiacich psychickými poruchami nie je v Ghane priaznivá a odkázal na správu organizácie Human Rights Watch s názvom "Like a Death Sentence: Abuses against Persons - with Mental Disabilities in Ghana" z októbra 2012, ktorá podrobne popisuje kruté a neľudské zaobchádzanie s duševne chorými ľuďmi v psychiatrických zariadeniach a duchovných liečebných centrách a reportáž britského Guardian z februára 2020, s názvom „Všetko, čo môžeme ponúknuť, je reťaz.“ Škandál so spútanými chorými ľuďmi v Ghane, v širšom kontexte vysvetľujúcu problémy, ktorým tam čelia duševne chorí ľudia, vrátane rizík súvisiacich s nedostatočným prístupom k odbornej pomoci. Žalovaný mal preto vziať do úvahy aplikáciu čl. 2 (právo na život) a najmä čl. 3 (zákaz mučenia) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ktorý má prednosť pred zákonmi, a vzhľadom na absolútnu povahu týchto článkov, osobu, ktorej by takéto konanie hrozilo, nemožno vrátiť do krajiny, kde by bola vystavená mučeniu alebo neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Tieto skutočnosti zakladajú pritom zákonný znak „vážneho bezprávia“ v zmysle § 2 písm. f) bod 2 zákona o azyle, determinujúceho poskytnutie doplnkovej ochrany.

9. Krajský súd preskúmal rozhodnutie žalovaného a jeho postup a na nariadenom pojednávaní dňa 17.9.2021 pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 a nasl. S.s.p.) dospel k záveru, že argumentácia žalobcu a správna žaloba nie je dôvodná a je potrebné ju podľa § 229 S.s.p zamietnuť z nasledujúcich dôvodov:

- krajský súd poukázal na čísla listov 70 - 78 administratívneho spisu, obsahujúce polytematickú správu o Ghane, zameranú na bezpečnostnú situáciu v krajine, na dostupnosť všeobecnej zdravotnej starostlivosti, s konkretizáciou miest Kumasi a Akkra, na dostupnosť všeobecnej zdravotnej starostlivosti pre pacientov trpiacich epilepsiou, jej rozsah, existenciu špecializovaných ambulancií, dostupnosť medikamentózneho prípr. hospitalizácie, spôsob jej hradenia a pod. Uvedená správa podáva plnohodnotné odpovede na námietky žalobcu, čo naznačuje aj neopodstatnenosť o tom, že žalovaný sa nevysporiadal a nezohľadnil otázku stigmatizácie a ostrakizácie osôb trpiacich epilepsiou a duševnými poruchami v Ghane. Žalobca mal možnosť sa s administratívnym spisom oboznámiť a tento preštudovať;
- krajský súd zdôraznil, že jediná forma nebezpečenstva, ktorú žalobca subsumoval pod prenasledovanie, boli obavy z jeho vlastnej tety, ktorej pri epileptickom záchvate zabil dieťa, dotiahnuté až do ohrozenia jeho života zo strany susedov, vyzbrojených nožmi a palicami, čo však žalobca eliminoval útekem do hlavného mesta Ghany,
- za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi,
- podľa krajského súdu, polytematická správa, ktorá je súčasťou administratívneho spisu (čísla listov 70 - 78), poskytla odpoveď aj na námietku nevenovania sa žalovaného problému stigmatizácie a ostrakizácie osôb trpiacich epilepsiou a duševnými poruchami v Ghane, čo z nich podľa žalobcu robí sociálnu skupinu. K tomuto krajský súd uvádza, že žalobcu na základe jeho zdravotného postihnutia nemožno zaradiť do skupiny ľudí, ktorej príslušníci majú spoločnú vrozenú a nezameniteľnú charakteristiku, ktorej črty nemožno zmeniť, je vnímaná ako odlišná alebo jej charakteristika alebo presvedčenie sú závažné a nie je možné jej príslušníkov nútiť sa ich vzdať, pretože v prípade žalobcu ide pravdepodobne o osobu zdravotne postihnutú, ktorá svoje prenasledovanie na tomto základe, tak

ako je definované v § 2 zákona o azyle nijako nepreukázala (lekárska správa z gréckeho azylového tábora založená v administratívnom spise a ani správa lekára azylového tábora PT Rohovce neosvedčuje prítomnosť epilepsie) a nie je v jeho prípade takéto správanie dôvodné ani očakávať, či vyvodzovať,

- z výpovede žalobcu do zápisnice dňa 13.11.2020 vyplýva, že o udelenie azylu žiadal z ekonomických dôvodov, aby mohol riadne pracovať, zarobiť si peniaze, vzdelávať sa, keďže nemá žiadne vzdelanie. Návratu do Ghany sa obáva pre nenávisť jeho rodiny, za zodpovednosť za smrť dieťaťa jeho tety,

- žalovaný v rozhodnutí správne vyvodil, že žalobca v priebehu administratívneho konania primeraným spôsobom nepreukázal opodstatnenosť strachu z prenasledovania, bezprostredne súvisiaceho s jeho rasou, národnosťou, náboženským alebo politickým presvedčením, či príslušnosťou k určitej sociálnej skupine (naplnenie kritérií ust. § 8 zákona o azyl a Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov).

- Ani námietku neudelenia azylu z humanitných dôvodov súd nepovažuje za dôvodnú, pretože zdravotný stav žalobcu je podľa výpovede lekára Pobytového tábora v Rohovciach vyhovujúci, nie je pod dohľadom odborného lekára a ani nenavštevuje odborné ambulancie, dňa 02.10.2020 absolvoval neurologické vyšetrenie so záverom suspektná epilepsia v anamnéze a podľa liečby a poskytnutých údajov, lekár vyslovil podozrenie na depresívny syndróm, avšak len na anamnestickom podklade. V poriadku boli aj krvné testy a RTG pľúc, žalobca užíva jedine antidepresíva. Aj keď by sa žalobca podrobil vyšetreniu EEG, prítomnosť epilepsie by nebolo možné jednoznačne určiť alebo vylúčiť, pretože by to bolo možné posúdiť len bezprostredne po prekonaní záchvatu a keďže k nemu počas pobytu v azylových zariadeniach nedošlo, nebolo možné diagnózu epilepsie objektívne stanoviť.

- právny nárok na udelenie azylu z humanitárnych dôvodov neexistuje ani podľa ustálenej praxe krajských a Najvyššieho súdu SR (rozsudok sp.zn. 1Sža 11/2009), ide o medzinárodnú ochranu sui generis poskytovanú žiadateľom o azyl, u ktorých sa zistí, že nespĺňajú zákonné podmienky na udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle, samotné humanitné dôvody nie sú bližšie špecifikované v právnych predpisoch a keďže ide o nenárokovateľný, exaktne nevymedzený právny inštitút, je v medziach správnej úvahy správneho orgánu, aké konkrétne dôvody bude v súlade s právnym poriadkom SR, ako aj európskym a medzinárodným právom, za takéto dôvody považovať. Správny orgán neudelenie takéhoto azylu nie je povinný ani odôvodňovať,

- k neposkytnutiu doplnkovej ochrany krajský súd uviedol, že publikované správy, na ktoré poukazoval žalobca o neľudskom zaobchádzaní s osobami trpiacimi epilepsiou a praxou spútavania, preukazujú takéto dianie v dvoch duchovných táboroch na severe krajiny, žalobca sa pred vycestovaním zdržiaval v hlavnom meste Akkra, kde by mal prístup k všeobecnej zdravotnej a psychiatrickej starostlivosti, čo podporuje aj projekt „Iniciatíva Boj proti epilepsii“. Žalobcovi preto nehrozí ani uloženie trestu smrti alebo jeho výkonu, ani mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest a ani vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu,

- žalovaný sa v preskúmanom rozhodnutí zaoberal možnými dôvodmi prenasledovania, resp. dôvodnou obavou z prenasledovania v krajine pôvodu žalobcu.

- žalovaný v odôvodnení rozhodnutia reagoval na skutkové okolnosti, ktoré správne právne posúdil, správne vyložil aj obsah právnej normy a úvahy, ktorými sa v napadnutom rozhodnutí riadil, formuloval jasne a zrozumiteľne. Krajský súd nemohol prijať iný záver ako ten, že žalovaný dôkladne zistil skutkový stav veci, na tento aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona a svoje rozhodnutie vyčerpávajúcím spôsobom aj odôvodnil. Pretože súd nevyhodnotil ani jednu z vznesených námietok žalobcu ako dôvodnú, podanú žalobu zamietol.

III.

Konanie na kasačnom súde

10. Proti rozsudku krajského súdu, uvedenému v záhlaví tohto rozhodnutia, podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. uviedol obdobné skutočnosti ako v podanej žalobe, a to:

- žalovaný sa nevysporiadal s otázkou stigmatizácie a ostrakizácie osôb trpiacich epilepsiou a duševnými poruchami v Ghane, v zmysle či osoby trpiace epilepsiou tvoria sociálnu skupinu podľa zákona o azyle, a následne, či by sťažovateľ bol alebo mohol byť v prípade návratu do krajiny pôvodu prenasledovaný z dôvodu príslušnosti k tejto sociálnej skupine, čo krajský súd vyhodnotil ako neopodstatnené,
- sťažovateľovi by v prípade návratu do krajiny pôvodu nebola poskytnutá primeraná a účinná ochrana pred prenasledovaním s poukazom na jeho výpoveď počas vstupného pohovoru, kde uviedol, že po incidente s jeho tetou sa skúsil obrátiť na políciu, ale na to, aby v jeho veci konali, im musel zaplatiť, na čo nemal finančné prostriedky,
- sťažovateľ spĺňa požiadavky na udelenie azylu z humanitných dôvodov vzhľadom na jeho zdravotný stav - epilepsia a depresívne stavy - potrebuje stálu pomoc, je osobou traumatizovanou a ťažko chorou a jeho návrat do krajiny pôvodu by mu mohol spôsobiť fyzické a psychické útrapy, prípadne až smrť, pričom v krajine pôvodu nemá nikoho, na koho by sa obrátil so žiadosťou o pomoc,
- sťažovateľ vyjadril pochybnosti o schopnosti jeho domovského štátu zabezpečiť mu dôstojné zaobchádzanie a náležitú zdravotnú starostlivosť, v prípade návratu do Ghany by mohol byť vystavený ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo nehumánnym podmienkam, čím by bol život v krajine pôvodu pre neho neznesiteľným, a preto má za to, že spĺňa podmienky poskytnutia doplnkovej ochrany z dôvodu, že mu hrozí bezprávie v podobe neľudského a ponižujúceho zaobchádzania a opäť poukázal na reportáž Guardian, ktorá dokumentuje neľudské podmienky, v akých sa nachádzajú ľudia s duševnými poruchami,
- s poukazom na uvedené navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec sa mu vráti na ďalšie konanie,
- v zmysle § 447 S.s.p. sťažovateľ podal návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti, nakoľko by právnymi následkami napadnutého rozsudku krajského súdu hrozila sťažovateľovi závažná ujma s ohľadom na jeho zdravotný stav a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom.

12. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že preskúmané rozhodnutie považuje za správne a zákonné. Poukazuje na to, že sťažovateľ založil svoju obavu pred prenasledovaním súkromnými osobami, čo nemôže byť dôvodom pre udelenie azylu pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa účinnej ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi. Zdôraznil, že z informácií o krajine pôvodu nevyplýva, že by osoby trpiace na epilepsiu boli prenasledované, sťažovateľ sám potvrdil, že Ghanu považuje za bezpečnú krajinu. K neudeleniu azylu z humanitných dôvodov žalovaný uviedol, že zdravotná starostlivosť v prípade sťažovateľa je dostupná a jeho zdravotný stav nie je tak vážny, na základe ktorého by mu mal byť udelený azyl z humanitných dôvodov ako prípad hodný osobitného zreteľa. K námietke, že sťažovateľ v krajine pôvodu nemá nikoho, na koho by sa mohol obrátiť so žiadosťou o pomoc a starostlivosť poukázal na existenciu mimovládnych a neziskových organizácií, ktoré ponúkajú pomoc a asistenciu osobám s epilepsiou. K neposkytnutiu doplnkovej ochrany žalovaný uviedol, že Slovenská republika považuje Ghanu za bezpečnú krajinu a sťažovateľ počas konania nepreukázal, že v jeho prípade existujú také skutočnosti o krajine pôvodu, ktoré by preukazovali opodstatnenosť reálnej hrozby vážneho bezprávia v prípade návratu do krajiny.

IV.

Právny názor kasačného súdu

13. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a) S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý

rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

14. Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 1 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31. marca 2022 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

15. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného o neudelení azylu podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle a o neposkytnutí doplnkovej ochrany podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

16. Podľa § 2 písm. d) zákona o azyle na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v 1. použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia, 2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom, 3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu, 4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste, 5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2, 6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

17. Podľa § 2 písm. f) zákona o azyle vážnym bezpráviem je 1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, 2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo 3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

18. Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý: a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

19. Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

20. Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí, b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov alebo osobe, ktorej bol zverený do osobnej starostlivosti, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

21. Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

22. Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

23. Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

24. Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle, ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; to neplatí, ak sa rozhodne o neudelení azylu a cudzinec už má poskytnutú doplnkovú ochranu podľa § 13a alebo udelený azyl.

25. Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu. V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

26. Primárnym dôvodom neudelenia azylu sťažovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. Sťažovateľ požiadal o udelenie azylu podľa vyjadrenia zo dňa 13.11.2020 a dotazníka žiadateľa o azyl z ekonomických dôvodov, obavy z prenasledovania odôvodnil nenávisťou zo strany jeho rodiny z dôvodu, že pri nešťastnom incidente zapríčinil smrť dieťaťa jeho tety. Ghanu však považuje za bezpečnú krajinu.

27. Za pôvodcu prenasledovania alebo vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. e) zákona o azyle možno považovať nešťátnych aktérov (súkromné osoby) v prípade, ak možno preukázať, že štát či politické strany a hnutia alebo organizácie ovládajúce štát alebo jeho podstatnú časť nie sú schopné alebo ochotné poskytnúť ochranu pred prenasledovaním alebo vážnym bezprávím. Sťažovateľ uviedol, že sa pokúsil obrátiť na políciu z dôvodu hrozby z jeho tety a susedov, ktorých naverbovala jeho teta, na to, aby polícia konala im musel podľa vlastných slov zaplatiť, na čo nemal prostriedky, a preto odišiel do hlavného mesta Akkra. Z jeho výpovede nevyplýva, že by v hlavnom meste čelil prenasledovaniu. Kasačný súd zdôrazňuje, že azyl ako prostriedok medzinárodnej ochrany možno udeliť osobe, ktorá má opodstatnený strach pred prenasledovaním v zmysle, že vie dôveryhodne preukázať, že ďalší pobyt v krajine pôvodu by bol pre ňu neznesiteľný z dôvodov vymedzených v definícii utečenca alebo by sa stal neznesiteľným v prípade, ak by sa do krajiny pôvodu vrátil (Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status. bod 42-43).

28. Opodstatnený strach z prenasledovania je však nutné preukázať z dôvodov vymedzených v zákone o azyle a definícii utečenca podľa Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951, teda z dôvodu rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k sociálnej skupine alebo zastávania politických názorov. V prípade sťažovateľa však jeho obavy pred jeho tetou boli spôsobené incidentom, pri ktorom bolo spôsobené úmrtie jej dieťaťa, čo nepredstavuje zákonom akceptovaný dôvod obáv pred prenasledovaním. Azyl ako právny inštitút nie je a nikdy nebol univerzálnym nástrojom pre poskytnutie ochrany pred bezprávím postihujúcim jednotlivca alebo celé skupiny obyvateľov. Dôvody poskytnutia azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušenia ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom stanovených dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené (Rozsudok NS SR sp. zn. 10Sž/6/2015 z 25. marca 2015).

29. Sťažovateľ namietal, že žalovaný sa nezaoberal otázkou, či osoby trpiace epilepsiou tvoria sociálnu skupinu podľa zákona o azyle, a následne, či by sťažovateľ bol alebo mohol byť v prípade návratu do krajiny pôvodu prenasledovaný z dôvodu príslušnosti k tejto sociálnej skupine, čo krajský súd vyhodnotil ako neopodstatnené. Podľa § 19a ods. 4 písm. e) zákona o azyle skupina tvorí určitú sociálnu skupinu najmä vtedy, ak príslušníci skupiny zdieľajú vrodene charakteristické črty alebo

spoločný pôvod, ktoré nemožno zmeniť, alebo zdieľajú charakteristiku alebo presvedčenie, ktoré sú tak závažné pre ich identitu alebo svedomie, že daná osoba by nemala byť nútená, aby sa ich zriekla a okolitou spoločnosťou je vnímaná ako odlišná; v závislosti od okolností v krajine pôvodu, určitá sociálna skupina môže predstavovať skupinu založenú na spoločnej charakteristickej črte sexuálnej orientácie, pričom túto orientáciu nemožno chápať tak, že zahŕňa činy považované za trestné podľa osobitného predpisu. Podľa § 19 ods. 5 zákona o azyle na účely určenia príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zisťovania charakteristík takejto skupiny podľa odseku 4 písm. e) sa prihliada na aspekty týkajúce sa rodu vrátane rodovej identity. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 4 Sžok KS 60/2006 zo dňa 27.2.2007 judikoval, že sociálna skupina v zmysle § 8 zákona o azyle je skupinou osôb podobného spoločenského pôvodu alebo postavenia, spoločenských zvyklostí a obyčajov, poprípade zhodnej sexuálnej orientácie, ktorá je pre inakosť v menšine. Podľa rozsudku Najvyššieho správneho súdu Českej republiky zo dňa 14. 1. 2004, čj. 2 Azs 69/2003-48 „Sociálna skupina v zmysle ustanovenia § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Zb. o azyle, je spoločenský útvar, ktorý je určiteľný natoľko presne, aby bol vôbec spôsobilý na prenasledovanie. Z uvedenej definície pojmu sociálna skupina vyplýva, že sťažovateľ ako osoba s diagnózou „suspektná epilepsia v anamnéze“ k sociálnej skupine v zmysle zákona o azyle nepatrí, preto žalovaný nepochybil, keď sťažovateľovi azyl z uvedeného dôvodu neudelil, rovnako nepochybil krajský súd, keď námietku sťažovateľa v tomto smere vyhodnotil ako neopodstatnenú.

30. Podstatné pre posúdenie dôvodnosti žiadosti o azyl bolo, či v jeho prípade boli splnené podmienky ustanovené v § 8 resp. v § 10 zákona o azyle. Kasačný súd sa plne stotožňuje so závermi krajského súdu a žalovaného, že sťažovateľom uvádzané dôvody pre udelenie azylu nemožno zaradiť pod žiaden zákonný dôvod, pre ktorý možno podľa zákona o azyle žiadateľovi azyl udeliť.

31. V prípade, že sa nezistia v konaní dôvody na udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, môže ministerstvo udeliť azyl z humanitných dôvodov. Na udelenie azylu z humanitných dôvodov nie je právny nárok a súdny prieskum je obmedzený len na kontrolu toho, či je rozhodovanie žalovaného v danej veci logické a nediskriminačné, teda či nie je v rozpore so zákazom ľubovôle, vyplývajúceho pre orgány verejnej moci z ústavne zakotvených náležitostí demokratického a právneho štátu. Podľa Nariadenia ministra vnútra SR č. 34 z 21.1.2014 o postupe migračného úradu MV SR pri vykonávaní zákona o azyle sa za humanitné dôvody, na základe ktorých migračný úrad MV SR môže udeliť azyl, považujú: „najmä prípady neúspešných žiadateľov o azyl z radov prestarnutých, traumatizovaných alebo ťažko chorých osôb, ktorých návrat do krajiny pôvodu by mohol predstavovať značné fyzické alebo psychické útrapy, prípadne až smrť“.

32. Kasačný súd považuje rozhodnutie žalovaného v časti o neudelení azylu z humanitných dôvodov za náležité odôvodnené spôsobom, ktorý predstavuje dostatočnú záruku pred svojvoľným konaním a rozhodovaním žalovaného, preto námietku sťažovateľa vyhodnotil kasačný súd ako bezpredmetnú. Žalovaný si v dostatočnej miere zabezpečil informácie o krajine pôvodu sťažovateľa, dostupnosť a financovanie zdravotnej starostlivosti pre osoby trpiace epilepsiou žalovaný vyhodnotil na dostatočnej úrovni. Z informácií o zdravotnom stave sťažovateľa vyplýva, že nie je pod dohľadom žiadneho odborného lekára, a nenavštevuje žiadne odborné ambulancie, podozrenie na diagnózu suspektná epilepsia v anamnéze a depresívny syndróm je na anamnestickom podklade, krvné testy aj RTG pľúc mal v poriadku, preto jeho zdravotný stav žalovaný nepovažoval za tak závažný, aby mohol spadať do kategórie ťažko chorých osôb, ktorých návrat do krajiny by mohol predstavovať značné fyzické alebo psychické útrapy, prípadne až smrť.

33. V súvislosti s neexistenciou právneho nároku na udelenie tzv. humanitárneho azylu kasačný súd poznamenáva, že pokiaľ sťažovateľ o tzv. humanitný azyl požiadal a žalovaný odôvodnil jeho neposkytnutie, tak také rozhodnutie nepodlieha súdnemu prieskumu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 10SžA/41/2015 zo dňa 03.02.2016 v ktorom obdobne uviedol, že „Na námietku navrhovateľa, že odporca nezávažil možnosť udelenia azylu navrhovateľovi z humanitárnych dôvodov uvedených v § 9 zákona o azyle odvolací súd uvádza, že vlastné rozhodnutie udeliť či neudeliť azyl z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle je vecou voľnej správnej úvahy odporcu a vo vzťahu k výsledku tohto rozhodnutia nie je prieskum súdu možný. Z odôvodnenia

rozhodnutia odporcu vyplýva, že dôvody navrhovateľa boli vyhodnotené a individuálne posúdené, pričom nebola zistená reálna hrozba vážneho bezprávia. Z uvedeného dôvodu navrhovateľ nespadá do žiadnej kategórie osôb, ktoré potrebujú nejakú formu medzinárodnej ochrany, a preto odporca v jeho prípade nepovažoval za potrebné mu poskytnúť akúkoľvek formu ochrany. Pokiaľ teda odporca nepovažoval dôvody navrhovateľa pre udelenie azylu za takú subjektívnu okolnosť, ktorá by zakladala sama o sebe dôvod pre udelenie azylu z humanitných dôvodov, pričom túto úvahu uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, nebolo možné považovať uvedenú námietku navrhovateľa za dôvodnú.“.

34. Kasačný súd ďalej vyhodnotil ako nedôvodnú námietku sťažovateľa spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení vo vzťahu k aplikácii doplnkovej ochrany. Kasačný súd dospel k záveru, že žalovaný zohľadnil osobitné a individuálne charakteristiky prípadu spočívajúce v zdravotnom stave sťažovateľa a zároveň kasačný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného konštatuje, že žalovaný sa vo svojom rozhodnutí možnosťou udelenia doplnkovej ochrany, z dôvodu otázky dostupnosti lekárskej starostlivosti v krajine pôvodu sťažovateľa a zdravotného stavu sťažovateľa, dostatočne zaoberal. Do administratívneho spisu zabezpečil polytematickú správu vypracovanú odborom dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce (ČAS: MU-PO-293-17/2020-Ž), z ktorej vyplýva, že Ghana je z bezpečnostného hľadiska krajinou dlhodobo stabilizovanou, neprebíha tu žiaden medzinárodný alebo vnútroštátny konflikt, má jeden z najvyspelejších systémov zdravotnej starostlivosti v Afrike vďaka systému verejného poistenia. Z výpovede sťažovateľa vyplynulo, že nebolo nikdy proti nemu vedené trestné konanie, nedopustil sa žiadneho trestného činu, nebol odsúdený a nevyvíjal žiadne politické aktivity. Zmyslom a účelom doplnkovej ochrany je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelení či neudelení doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať. V predmetnej veci neboli ani podľa názoru kasačného súdu zistené a potvrdené závažné dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f) zákona o azyle.

35. Z tohto pohľadu kasačný súd nezistil v postupe žalovaného ani krajského súdu žiadne pochybenie. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší správny súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

36. Kasačný súd zároveň rozhodol, že kasačnej sťažnosti neprizná odkladný účinok, hoci jeho priznanie by nebolo v rozpore s verejným záujmom, nakoľko preskúmaním spisového materiálu nedospel k záveru, že by právnymi následkami napadnutého rozhodnutia krajského súdu hrozila žalobcovi závažná ujma. Kasačný súd má za preukázané, že sťažovateľ nespĺnil podmienky dané § 8 zákona o azyle a v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu nebolo preukázané, že by mu hrozilo vážne bezprávie v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle. Vo svetle uvedeného kasačný súd návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti v zmysle ustanovenia § 447 ods. 2 S. s. p. v spojení s ustanovením § 188 S. s. p. zamietol.

37. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.

Poučenie :

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.